

vystavení a splatnosti z důvodu, že bylo položeno do doby, kdy výstavkyně banka M. ještě neměla jméno, kterým směnku podepsala a které má v době sporu, a jímž teprve po době splatnosti vyplnila směnku. Žalovaný se neprávem odvolává na nálezy čís. 5350 a 5863 sb. n. s. Tam šlo o otázku, zda jest neplatným doložení času vystavení směnky, když výstavce již jako právní podmět přestal trvati (zemřel, právnická osoba zanikla.). Tomu tak není v souzeném případě, kde akciová společnost, vydavší směnku, trvala v době vystavení a, změnivši později jméno, vyplnila směnku novým svým jménem, jsouc však stále tímž právním podmětem. V souzeném případě jde jen o to, zda vadí platnosti směnky, že byla vyplněna jménem banky M., která v době vyplnění sice toto jméno měla, ale neměla ho v době, kdy byla směnka vystavena a splatna. K platnosti směnky vyhledává se udání jména výstavce ve směnce potud, že výstavcův podpis musí býti označením osoby směnečně způsobilé a firma jeho možná. Platnosti směnky neškodí, podepíše-li jako výstavce firma jméno, které teprve budoucně ponese, jen je-li takovéto firemní označení možné. Pro platnost směnky nerozhoduje ani, že vystavující banka použila, podpisujíc jako výstavce, firmy, kterou měla nésti teprve budoucně, ale nenesla ji ještě v době vystavení, když vůbec firma taková jest podle zákona jako označení právního podmětu akciové společnosti možná. (Staub-Stranz Komentář str. 54, 46 11 b) a Grünhut Wechselrecht I. str. 408 a 348). Proto námitka neplatnosti směnky z důvodu, že vystavitelka banka M. nenesla v době vystavení ještě toto jméno, nýbrž jméno banka A., není opodstatněna. Že směnka byla dodatečně vyplněna podpisem banky M. teprve po splatnosti směnky, jak žalovaný v dovolací odpovědi tvrdí, neuvedl v námitkách, ani v prvé stoličce, proto jest tato okolnost nepřipustnou novotou, ostatně platnosti směnky by ani to neškodilo. Ježto důvod, pro který odvolací soud směnečný platební rozkaz zrušil, neobstojí a ostatní námitky byly správně nižšími soudy vyvráceny a není to napadeno, bylo dovolání vyhověti a odvolací rozsudek změnit tak, že byl obnoven rozsudek prvního soudu.

Čís. 9572

Předpisu § 142 obč. zák. jest obdobně použiti i v případě, není-li sice manželství rozvedeno nebo rozloučeno, avšak manželské společenství jest ve skutečnosti zrušeno.

Manželský otec není povinen platiti výživné, bylo-li dítě z jeho domácnosti svémocně oddalováno. Z pravidla není je povinen platiti, zdržuje-li se dítě proti jeho vůli bez podstatné příčiny mimo jeho domácnost. Lze je však na něm požadovati, když děti společný krb z důležitých příčin opustiti musely, nebo podle soudního rozhodnutí opustiti byly oprávněny.

Otázku, zda bylo dítě manželskému otci no právu odebráno, jest řešiti v nesporném řízení.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1930, R I 4/30.).

S o u d p r v é s t o l i c e uložil manželskému otci, by platil dítěti výživné. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil usnesení nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y :

Stěžovatel napadá potvrzující rozhodnutí rekursního soudu pro zmatečnost a pro rozpor se zákonem. Zmatečnost spatřuje v tom, že nižší soudy rozhodly, že je povinen platiti dítěti výživné, nezjistivše, zda se dítě zdržuje mimo jeho dům z důvodné příčiny. Protože však v nesporném řízení může býti zmatečností jen některá z vad vypočtených v § 477, čís. 1 až 6 a 9 c. ř. s. (sb. n. s. čís. 7228) a stěžovatel takovouto vadu netvrdí a ani dovolací soud ji neshledal, je tato výtku neodůvodněná. Za to jest odůvodněna výtku rozporu rozhodnutí se zákonem, neboť oba nižší soudy rozhodly proti předpisu § 142 obč. zák. Tohoto předpisu je obdobně použiti i v případě, kde manželství není rozvedeno nebo rozloučeno, ale manželské společenství je ve skutečnosti zrušeno (sb. n. s. čís. 843, 3267, 6773, 8989). V tomto případě žijí rodiče dítěte odděleně, aniž byli rozvedeni nebo rozloučeni. Dítě jest u matky, která je otci odejmula bez jeho vědomí, nebo snad — jak on praví — mu je unesla. Mezi rodiči je spor o to, u koho z nich má dítě býti ve výživě a výchově. Tato otázka není rozřešena, ačkoli jest předurčující pro rozřešení otázky, zda jest otec povinen platiti matce výživné pro dítě. Otci bylo uloženo, by je platil. Pro toto rozhodnutí není ve spisech skutkového podkladu. Po rozchodu manželů bylo dítě u otce. Matka žádala, by jí bylo vydáno a by otec platil výživné. Než o této žádosti bylo rozhodnuto, odnesla je. Opatrovnický soud uložil otci platiti výživné, nevyšetřiv příčiny sporu, prostě proto, že jest manželským otcem. Na jeho rekurs potvrdil soud druhé stolice toto usnesení z důvodu, že jde o to, by se bez odkladu učinilo opatření o výživě dítěte a že otázku, má-li býti dítě tomu neb onomu vydáno, nelze řešiti v nesporném řízení. Názor rekursního soudu je mylný. Manželský otec jest povinen poskytovat dítěti výživu v prvé řadě v domácnosti. Platiti výživné pro dítě je povinen jen tehdy, je-li důvodná potřeba, by bylo živeno mimo jeho domácnost, nanejvýš není povinen platiti výživné, bylo-li dítě z jeho domácnosti svémocně oddalováno (sb. n. s. č. 6200). Není je z pravidla povinen platiti, zdržuje-li se proti jeho vůli bez podstatné příčiny mimo jeho domácnost (sb. n. s. č. 826). Lze je na něm požadovati, když děti společný krb z důležitých příčin musely opustiti, nebo podle soudního rozhodnutí opustiti byly oprávněny (sb. n. s. čís. 1441). Zkrátka. prvotní povinností manželského otce jest poskytovat dítěti výživu in natura, poskytovat korrelát za ni v penězích je povinen jen tehdy, jsou-li k tomu důležité příčiny. O správnosti té zásady nebylo dosud pochybnosti (Krasnopolski-Kafka, Familienrecht, str. 239, Ehrenzweig, Privatrecht, II § 455, 4). V tomto případě nebylo zjištěno, zda nastala nějaká taková příčina. Pouhá skutečnost, že je dítě mimo otcův dům, jí není. Opatrovnický soud se tedy měl obíratí otázkou, zda dítě bylo po právu otci odebráno. Rekursnímu soudu nelze přisvědčiti v tom, že ji nelze řešiti v nesporném řízení. Po vydání dílčích novel k občanskému zákoníku vyslovili se v literatuře pro nutnost nesporného řízení při řešení takovýchto sporů zejména Ehrenzweig, Privatrecht II, § 455,

Vážný, O ústrojí a příslušnosti soudů str. 121. Tento nejvyšší soud rozhodl sice (sb. n. s. čís. 1546, 3695, 3696, 5692), že o nároku manžela, by se manželka vrátila do společné domácnosti a vydala mu děti, jest rozhodovati sporem (§ 50 čís. 3 j. n.), avšak ohledně nároku na vydání dětí uznal také (sb. n. s. čís. 3267), že řešení této otázky patří na nespornou cestu a v novější době důsledně při tomto názoru setrval (sb. n. s. čís. 6411, 6899, 8989). Na odůvodnění těchto rozhodnutí se odkazuje. Opatrovnický soud bude museti vyšetřiti okolnosti, které budou tvořiti základ pro rozřešení této otázky a rozhodnouti ji, než rozhodne o nároku na placení výživného. Při tom se upozorňuje, že otec jako zákonný zástupce nebude moci dítě v tomto řízení zastupovati a že bude nutno dítěti zříditi opatrovníka (§ 271 obč. zák.).

Čís. 9573.

Místní příslušnost procesního soudu podle § 77 j. n. nepomine tím, že po podání žaloby bylo rekursním soudem v nesporném řízení vysloveno, že jest k projednání pozůstalosti příslušným jiný soud, než ten, jenž byl v obvodu procesního soudu.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1930, R I 9/30.)

Pozůstalost po Františku C-ovi byla projednána původně u okresního soudu v Plánici, jenž postoupil spisy okresnímu soudu v Holešovicích-Bubnech v Praze k dalšímu projednávání pozůstalosti. Okresní soud v Holešovicích-Bubnech poukázal dědičku ze zákona, by podala žalobu proti dědici ze zákona. Dědička ze zákona podala žalobu u krajského soudu v Praze. Po podání žaloby bylo v nesporném řízení rekursním soudem vysloveno, že příslušným k projednání pozůstalosti jest okresní soud v Plánici. Procesní soud první stolice na to žalobu pro místní nepřislušnost odmítl. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. D ů v o d y : Dne 13. ledna 1928 zemřel František C. Pozůstalost po něm počal projednávatí okresní soud v Plánici, který postoupil spisy okresnímu soudu pro Holešovice-Bubny v Praze k dalšímu projednávání pozůstalosti. Tento soud usnesením ze dne 25. března 1928, doručeným žalobkyni dne 18. dubna 1928 poukázal žalobkyni jako dědičku ze zákona se přihlásivší, by podala proti žalovanému jakožto dědici ze závěti se přihlásivšímu žalobu o neplatnost závěti a o tom se do jednoho měsíce u téhož soudu vykážala. Žaloba podána byla dne 16. května 1928. Příslušnost soudu řídí se podle § 41 j. n. podle údajů žaloby, pokud soudu není známo, že jsou nepravdivé. V době podání byly tu předpoklady ve smyslu § 77 j. n. a proto žaloba byla u krajského soudu civilního v Praze po právu podána. Teprve po podání žaloby bylo k stížnosti žalovaného usnesením krajského soudu civilního v Praze jako soudu rekursního ze dne 15. listopadu 1928 vysloveno, že příslušným k projednávání pozůstalosti jest okresní soud v Plánici. Tato změna nemůže však již míti vliv na příslušnost soudu, ať se stala jakýmkoli způsobem, poněvadž podle § 29 j. n. zůstává soud ve věcech sporných, které byly u něho po právu zahájeny, příslušným až do jich ukončení, i když se později změnila okolnosti, které zakládaly příslušnost soudu. Zahájena jest ve smyslu